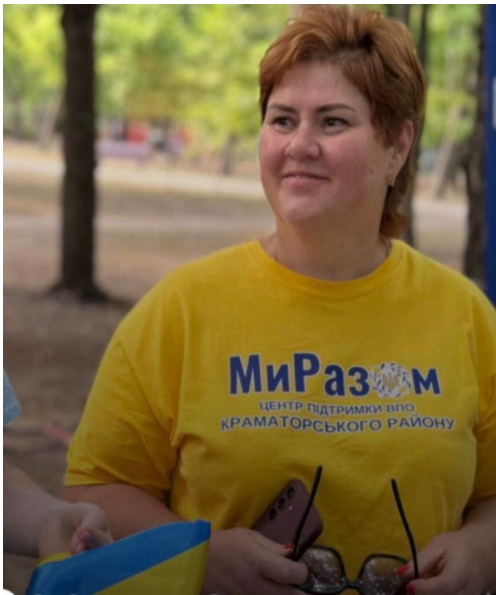

Історія Яни Чуфицької – учасниці обласного конкурсу «Жінка Донеччини» 2025 року, в номінації «Сила добра та єдності»

До війни Яна була звичайною вчителькою української мови та літератури. Працювала у Навчально виховному комплексі «Загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів – дошкільний навчальний заклад» Костянтинівської міської ради Донецької області.

Вона жила в невеликому, але затишному місті Костянтинівка, на Сантурівці, де зараз, майже, не залишилось жодного будинку, де знала кожен куточок і кожне обличчя. Її життя було простим, але наповненим сенсом: уроки, родина, книжки, дитячий сміх у коридорах школи, друзі, колеги. Вчителька мріяла втілювати нові методики у навчанні дітей, брати участь у проектах для того, щоб покращити рідний навчальний заклад, подорожувати всією родиною та дати синові гідне та спокійне навчання. Тоді їй все здавалося таким міцним і таким можливим, були райдужні перспективи на майбутнє...аж поки не прийшла війна...

Війна забрала звичну тишу ранків, спокій за рідних та плани, які будувались щодня. Але не забрала головного – її щирого, теплого, відкритого, доброго серця, здатність допомогти кожному і кожній, хто потребує її підтримки, й віри в те, що світло повернеться. Бо, навіть у темні часи, вона все одно залишається вчителькою для своїх учнів, своєї дитини, для колег та друзів, для себе, для життя, яке триває всупереч усьому.

Коли почалося повномасштабне вторгнення, світ Яни та її родини ніби зламався навпіл - усе, що здавалося звичним і незмінним, зникло в одну мить. Вона мусила залишити свій дім, школу, улюблений клас, книжки на полицях, фотографії на стінах. Разом із родиною вони вирушили в невідомість – із тривогою в серці, зі спогадами замість валіз у місто Дніпро. Її життя докорінно змінилося, бо вона більше не просто вчителька, якою була до війни – вона стала тією, хто несе знання крізь біль, віру крізь втому, і любов, навіть там, де все навколо вчить ненавидіти. Тепер її урок — це не лише про мову й літературу, а про людяність, силу і те, як триматися за світло, коли темрява стає буденністю. Вона - вчителька нового часу, яка не втекла від виклику, а зростає з ним, аби колись повернутися додому не просто з перемогою — а з гідністю.

Зараз її життя тісно пов'язане з Центром підтримки ВПО Краматорського району «МиРазом» у м.Дніпро – місцем, де біль, втома й тривога поступово перетворюються на надію, підтримку і нові сили. Вона є волонтеркою цього центру, віддає свій час, тепло і досвід тим, хто цього найбільше потребує. Вона не просто підтримує тих, хто поруч. Яна наповнює силою людей, бо інакше не вміє жити. Кожного дня, Яна разом з командою Центру підтримки ВПО «МиРазом» у Дніпрі, зустрічає людей, які, як і вона сама, втратили дім, звичне життя і впевненість у завтрашньому дні. Разом вони створюють простір, де внутрішньо переміщені особи можуть відчувати не формальну, а справжню підтримку — щиро, комплексну, людяну. Вони допомагають не просто вижити, а крок за кроком повертатися до гідного, осмисленого життя: консультують із соціальних, юридичних та медичних питань, сприяють працевлаштуванню, проводять освітні заходи та психологічну підтримку. Для дітей і дорослих облаштували безпечний простір, де можна вчитися, говорити вголос про свої переживання, шукати нові сенси й поступово відновлювати внутрішню рівновагу. Це не про звичайну допомогу — це про спільність, силу турботи й віру в те, що навіть після найтемніших втрат можливо знайти точку опори і знову збудувати своє життя.

На базі Центру підтримки ВПО Краматорського району «МиРазом» працює локація «Освітній простір», де Яна веде заняття мовного клубу і ці зустрічі особливі. Тут люди не лише вчать мову, а й знаходять себе, підтримку, відчуття, що вони не самі. Вони вчаться слухати, говорити, довіряти. Це більше, ніж уроки - це маленька спільнота, де кожен важливий.

Волонтерство поступово переплелось з життям Яни - стало її новою внутрішньою опорою. Вона щодня зустрічає людей, виснажених не тільки дорогою, а й тишею після вибухів, розгубленістю після втрати дому. Та варто лише кільком словам пролунаати по-людськи, з теплом, і в очах з'являється перша ознака довіри, надії. Ця добра людина помічає ці зміни - ледь помітні, але справжні. І саме заради них вона продовжує: бо знає, що іноді достатньо просто бути поруч, щиро, по-справжньому. Попри власний біль і втому, вона не замикається в собі — навпаки, знаходить сили бути для інших тим світлом, яке сама колись шукала в темряві. І саме в цьому — її справжня сила.

Яна навчилася жити в ритмі нового часу — не очікуючи на кращі дні, а створюючи їх із того, що є. Вона почала слухати життя глибше: не через новини чи плани, а крізь серце, через мовчазні зустрічі, добрі жести, через чужі історії, які стали близькими. Попри втому, тривогу й біль, які часто накочуються хвилями, вона не втрачає здатності підтримувати — словом, поглядом, просто своєю присутністю. Не тому, що не болять. А тому, що бачила, як важливо мати поруч когось, хто не відвертається.

Тепер вона дивиться на себе інакше. У ній більше спокійної сили, більше глибини, ніж було до війни. Вона йде через темні часи, але не дає їм зламати своє світло. І саме ця світла цілісність — тиха, вперта, жива — веде її вперед. Її шлях ще триває, але кожен крок на ньому — з відчуттям власної гідності. Бо вона не просто вистояла — вона стала сильнішою, мудрішою і ближчою до себе справжньої та до оточуючих.